

CAMILLA
LÄCKBERG

STRIEBORNÉ
KRÍDLA

POKRAČOVANIE ROMÁNU ZLATÁ KLIETKA

STRIEBORNÉ KRÍDLA

CAMILLA
LÄCKBERG

STRIEBORNÉ
KRÍDLA

Zo švédčiny preložila
MÁRIA BRATOVÁ

slovar

Copyright © Camilla Läckberg 2020
First published by Bokforlaget Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020
Translation © Mária Bratová 2020
Cover design © Henrik Walse 2020
Cover photograph © Erik Undéhn 2020

ISBN 978-80-556-4828-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Karin

1. část

Včera ráno ušli dvaja väzni odsúdení za vraždu. Auto, ktoré ich prevážalo, zastalo na odpočívadle na E 4 v blízkosti Gänny. Muži využili menšiu nepozornosť strážnikov a zmizli v lese.

Na miesto prizvali niekoľko policajných hliadok, ale pátranie po utečencoch bolo doteraz bezvýsledné.

Podľa tlačovej hovorkyne nápravného zariadenia Karin Malmovej odsúdení muži nepredstavujú pre verejnosť nijaké nebezpečenstvo.

Aftonbladet 5. júna

Faye zapla kávovar. Kým jej pripravoval nápoj, hľadela cez vysoké kuchynské okno. Výhľad ju ako zvyčajne uchvátil.

Dom v Ravi sa stal jej rajom na zemi. Obec nebola veľmi veľká, nastálo v nej žilo asi dvesto obyvateľov. Celé Ravi sa dalo prejsť za necelých päť minút, aj to bolo treba spomaliť kroky. No uprostred nevelkého námestia sa nachádzala reštaurácia, v ktorej podávali tú najlepšiu pizzu a cestoviny na svete. Faye nikdy nejedla lepšie. Každý večer tam mávali obsadené. Počas celého roka do nej z času na čas zabľúdili turisti, ale takto koncom mája ich už bolo čoraz viac, najmä nadšení Francúzi na bicykloch, no aj americkí penzisti, ktorí si v prenajatom karavane spľňali sen o cestovaní po Taliansku, kým ich zúfale dospelé deti si kládli otázku, prečo rodičia trvajú na vlastnom živote namiesto toho, aby radšej strážili vnúčatá.

Ale nijakí Švédi.

Faye tu nevidela jediného ani predtým, než kúpila dom, čo bolo rozhodujúce pri výbere tohto miesta. Vo Švédsku patrila k bohatým celebritám. V Taliansku chcela aj potrebovala zostať neznáma.

Krásny starý dom, ktorý kúpila, neležal v obci, ale asi dvadsať minút prechádzkovej chôdze za ňou, na kopci, po ktorom sa zdola až k budove hadili rady viniča. Faye tadiaľ rada chodievala kupovať chlieb, syr a na slnku sušené prosciutto. Všetko to pôsobilo ako gýčový obrázok talianskeho vidieka, ale ona si

to užívala. Rovnako ako jej matka Ingrid, rovnako ako Kerstin a Julienne. Počas dvoch rokov, čo uplynuli od odsúdenia jej bývalého manžela Jacka, sa z nich stala dokonale zohratá štvorica.

Kerstin s Ingrid sa predbiehali v rozmaznávaní Julienne, ale odkedy Kerstin trávila čoraz viac času inde, Ingrid prevzala na seba celú zodpovednosť za výchovu a každý deň posielala Faye nové správy a fotografie o Julienne.

Espresso docvrčalo, Faye si vzala šálku a obývačkou zamierila do zadnej časti domu, odkiaľ sa ozýval radostný detský výskot. Člapat a špliechanie prezrádzali, že sa tam určite nachádza bazén. Faye zbožňovala túto obývačku. Zariaďovanie domu si vyžiadalo dosť času, ale s trpezlivosťou a výdatnou pomocou najšikovnejších architektov Talianska napokon docielila presne to, čo chcela. Hrubé kamenné múry domu zabezpečovali príjemný chládok a udržali páľavu za stenami aj počas najhorúcejších letných mesiacov, zároveň však spôsobovali prítmie. Tomu sa bránila veľkými svetlými kusmi nábytku a diskrétnym osvetlením. Svetlo prenikalo aj cez obrovské okná na zadnej strane budovy. Faye sa najväčšmi páčilo, ako obývačka takmer nebadane splynie s terasou.

Keď na ňu vychádzala, pohľadkali ju tenké biele závesy. Ochutnala espresso a pozorovala dcérku s mamou, ktoré ju doteraz nebadali. Julienne vyrástla, vlasy jej na slnku vybledli a podchvíľou jej na tvári pribúdali nové pehy. Bola krásna, zdravá a šťastná. Presne tak si to Faye predstavovala – dožičiť dcére všetko, čo poskytuje život bez Jacka.

„Mami, mami, pozri sa, viem plávať bez rukávnikov!“

Faye sa usmiala a vyčarila prekvapený výraz, aby dcérke ukázala, ako sa jej páči, čo dokázala. Julienne v hlbokjej časti bazéna zo všetkých síl plávala ako psík, ale rukávniky s obrázkom medvedíka ležali na kraji bazéna. Ingrid nervózne sledovala vnučku, chvíľami polosedela, chvíľami sa nadvihla, aby v prípade nutnosti okamžite skočila do vody.

„Pokojuje, mami, zvláda to.“

Faye si znova odpila z espressa, z ktorého jej zostalo už len málo, a prešla po terase. V duchu lutovala, že si radšej neuvarila kapučíno.

„Vzala si do hlavy, že bude plávať iba v hlbokjej vode,“ znepokojene sa postažovala Fayina mama.

„To zdedila po mne.“

„Ďakujem pekne, to som už zistila!“ zasmiala sa Ingrid.

Faye znova, ako už veľa ráz za posledné dva roky, zaskočilo, aká je mama pekná. Napriek všetkému zlému, čomu ju vystavil osud.

Iba dve osoby na svete vedeli, že Ingrid a Julienne žijú – Faye a Kerstin. Pre zvyšok sveta boli mŕtve. Julienne zabil jej vlastný otec Jack, za čo si vo Švédsku odpykáva doživotný trest. Málo chýbalo, aby sa mu podarilo úplne zlomiť a zničiť Faye. Jej láska k nemu z nej urobila obeť. No nakoniec predsa len čierny Peter zostal v jeho ruke.

Faye podišla k mame, prisadla si k nej do ratanového kresla. Napätá Ingrid nespúšťala zrak z Julienne.

„Naozaj musíš zasa odcestovať?“ spýtala sa, ale sledovala len vnučku.

„Expandovanie na americký trh sa približuje míľovými krokmi a čaká nás ešte práca na novej emisii. Ak sa mi pošastí podpísať obchod v Ríme, výrazne tým posilním Revanš. Majiteľ Giovanni chce predať, len ho treba presvedčiť, aby pochopil, že moja cena je najlepšia ponuka, akú môže dostať. Ibaže ako väčšina mužov, aj on sa preceňuje.“

Ingrid nepokojuje hľadela raz na Faye, raz na Julienne.

„Aj tak nechápem, prečo ešte vždy tolko pracuješ. Stačilo by ti desať percent Revanšu a za svoje akcie dostaneš tolko, že už v živote nemusíš ani prstom pohnúť.“

Faye mykla plecami, dopila espresso a šálku odložila na okrúhly ratanový stolík.

„Samozrejme, časť zo mňa by bola najradšej s vami. Ale poznáš ma. Po týždni by som umierala od ničnerobenia. A odhliadnuc od počtu akcií, Revanš je moje dieťa. Navyše som ešte vždy šéfka predstavenstva. Okrem toho pociťujem obrovskú zodpovednosť za všetky ženy, ktoré do toho šli a vlastnia akcie Revanšu. Spolu so mnou sa chopili šance a vložili do firmy všetko. Chcem ju ďalej zveľaďovať. V poslednom čase som dokonca zvažovala, že odkúpim akcie od tých, čo by ich chceli predať. Aj tak by dopadli veľmi dobre.“

Ingrid sa naklonila, aby lepšie videla na Julienne, ktorá sa otáčala na konci dlhšej časti bazéna.

„Viem, viem, sesterstvo a všetko okolo toho,“ povedala. „No na ženskú lojalitu asi nemám rovnaký názor ako ty.“

„Mami, sú iné časy. Ženy držia spolu. Nech je, ako chce, Julienne je v pohode, neprekáža jej, ak na otočku skočím do Ríma, včera sme sa o tom bavili.“

„Už som ti povedala, že podľa mňa si veľmi šikovná a múdra? A že som na teba hrdá?“

Faye stisla Ingrid ruku.

„Viem to, mami, viem. Pekne sa staraj o naše zlatko, dozri, aby sa neutopilo, vrátim sa čo nevidieť.“

Faye podišla k okraju bazéna, kde Julienne spomalila tempo a veselo vyfrkla nečakaný dúšok vody.

„Ahoj, miláčik, už musím ísť!“

„Ahoj, mam...“

Zvyšok slova sa rozplynul vo vode, lebo Julienne sa pokúšala naraz plávať aj zamávať. Faye kútikom oka registrovala, ako Ingrid uháňa k bazénu.

V obývačke si vzala pripravenú batožinu. Limuzína, čo ju mala odviezť do Ríma, už čakala. Zdvihla cestovnú tašku od Louisa Vuittona, aby kolieskami nepoškrabala naleštenú tmavú drevenú podlahu, a vykročila k vchodovým dverám. Keď prechádzala popri Kerstininej pracovni, videla ju zahľbenú do

obrazovky počítača. Okuliare sa jej ako zvyčajne zviezli na konček nosa.

„Klop, klop, odchádzam...“

Kerstin nezdvihla hlavu, medzi obočím sa jej vytvorila hlboká vráska.

„Všetko v poriadku?“

Faye vošla do izby a položila tašku.

„Vlastne neviem...“ odvetila pomaly Kerstin, no ešte vždy sa na Faye nepozrela.

„Neľakaj ma. Nejaký problém s novými emisiami? Alebo sa to týka prieniku na americký trh?“

Kerstin zavrtela hlavou.

„Ešte neviem.“

„Mám sa znepokojovať?“

Kerstin váhala s odpoveďou.

„Nie... zatiaľ nie.“

Pred domom zatrúbilo auto a Kerstin kývla hlavou k dverám.

„Len choď. Vybav obchod v Ríme. Potom sa porozprávame.“

„Ale...“

„Určite to nebude nič hrozné.“

Kerstin sa na ňu upokojujúco usmiala, ale kým Faye kráčala k bráne, nedokázala sa zbaviť pocitu, že sa niečo deje. Niečo zlé. No ona si s tým poradí. Musí. Lebo ona to zvládne.

Sadla si na zadné sedadlo, kývla šoférovi, aby sa pohol, a otvorila fľaštičku, čo na ňu čakala. Auto vyrazilo na cestu do Ríma a Faye zamyslene chlipkala šampanské.

V zrkadle výťahu Faye pozorne sledovala svoju tvár. Traja muži v oblekoch, ktorí sa s ňou viezli, neskrývali obdivné pohľady. Otvorila značkovú kabelku Chanel, našpúlila pery a pomaly si na ne naniesla rúž Revanš. Potom si za ucho zastrčila plavý pramienok a odložila rúž, na obale ktorého žiarilo vygravírované R. V tej chvíli výťah zastal na prízemí a muži poodstúpili, aby jej uvoľnili cestu. Jej opätky na bielej mramorovej dlažbe vytvárali ozvenu a v nočnom vzduchu sa vlnili jej červené šaty. Hotelový vrátnik otvoril sklené dvere.

„Taxi, *signora*?“ opýtal sa.

S úsmevom zavrtela hlavou, nespomalila však, a keď vyšla na chodník, zabočila doprava. Po ceste sa rútili autá, trúbili a vodiči si nadávali cez stiahnuté okná.

Faye sa vyžívala v slobode a samote návštevníka mesta, v ktorom nepozná veľa ľudí a nikto od nej nič nechce. Cítila sa zbavená zodpovednosti aj pocitu viny. Stretnutie s Giovannim, s majiteľom malej rodinnej kozmetickej firmy, ktorá doplní existujúce výrobky Revanšu, dopadlo skvelo. Len čo Giovanni zistil, že na ňu neplatia obchodné techniky ani mužská dominancia, aby ju donútil pristúpiť na jeho podmienky, získala výhodu.

Faye milovala hry súvisiace s vyjednávaním. Jej protistranou bývali zväčša muži, ktorí sa zakaždým dopúšťali jedného omylu – podcenili jej schopnosti. Vychádzali z faktu, že je žena. A keď uznali porážku, delili sa na dva typy. Jednu sku-

pinu tvorili muži, ktorí z rokovani odchádzali naštvani a zúri-
ví, s ešte väčšou nenávisťou k ženám. Druhý typ predstavovali
chlapi, ktorým sa hra páčila, ocenili jej schopnosti a zo stretnu-
tia odchádzali s gučou v nohaviciach a Faye s pozvaním na ne-
skorú večeru.

Faye si vykračovala vlahým večerom a mesto okolo nej
priam kypelo a vibrovalo, akoby ju objímalo a zahŕňalo všet-
kým, po čom túži. Nemala konkrétny cieľ. Vedela, že ak tepu
mesta dovolí, aby jej prenikol do tela, správny impulz sa ur-
čite vynorí.

Onedlho bude opäť nútená nasadiť si masku a hrať úlohu,
ktorú si osvojila doma, pred rokmi. No dnes večer smie byť,
kým len chce. Pokojne kráčala ďalej, až došla na pekné, ka-
meňmi vykladané námestie. Nedočkavo sa vnorila do labyrin-
tu prilahlých uličiek.

Abý sa človek mohol znova zrodiť, musí najprv sám seba
stratiť, hovorila si v duchu.

Z okolitých tieňov sa oddelil muž a horúčkovito šepkajúc jej
ponúkal svoj tovar. Faye bez slova zavrtila hlavou. Veľké dve-
re, zaplavené mäkkým žltkavým svetlom z pouličnej lampy, sa
potichu otvorili a dve osoby, muž a žena, čo čakali pred nimi,
potichu vklzli dnu.

Faye zastala, poobzerala sa a potom zamierila k tým istým
dverám, ktoré sa medzitým zatvorili. Vedľa nich si všimla zvon-
ček, nad nimi kameru. Stisla tlačidlo a počúvala, či sa ozve zvo-
nenie, ale nič nezachytila. Odhodlala sa stlačiť kľučku. Dvere sa
otvorili. Ocitla sa v obrovskom priestore plnom vyparadených
ľudí a cinkania pohárov. Rovno oproti nej sa týčila sklená ste-
na, za ňou úchvatná terasa. V diaľke žiarili ruiny Kolosea, pri-
pomínajúce stroskotanú vesmírnu raketu.

Vo veľkom zrkadle so zlatým rámom sa odrážali skupinky
dobře oblečených siluet bez tvárí. Postupne rozoznala pekne
a vkusne nalíčené mladé ženy, oblečené v krátkych elegantných

šatách. Prítomní muži boli očividne starší, ale dobre vyzerajúci, vyžarovali pokoj a sebavedomie, ktoré často vyplýva z bohatstva. Krátke úryvky doliehajúcich rozhovorov zneli v taliančine. Poháre sa vyprázdňovali, dolievali a znova vyprázdňovali.

Nedáľeko nej sa bozkával mladý pár. Faye ho fascinovane pozorovala, nevládala z neho odtrhnúť zrak. Mladí ľudia mohli mať okolo dvadsaťpäť rokov. On bol vysoký, typický taliansky fešák s upravenou briadkou, veľkým nosom a s tmavými vlasmi učesanými na cestičku. Ona mala na sebe slonovinovo biele drahé šaty, tesne priliehajúce na bokoch, čo ešte zdôraznilo jej štíhly driek. Tmavohnedé vlasy mala stiahnuté do jednoduchého uzla.

Očividne boli do seba takí zaľúbení, že sa nemohli prestať dotýkať. Jeho dlhé prsty sa podchvíľou vracali k vnútornej strane jej dohneda opálených stehien. Faye sa usmievala. Keď sa jej pohľad stretol so ženiným, nesklopila oči, pokojne ďalej pozorovala párik. Zdvihla k perám miešaný nápoj s whisky. Kedysi dávno bola aj ona takáto zaľúbená. No ju láska ničila, menila na bezmocnú hmotu v zlatej kľietke.

Fayine myšlienky prerušila mladá žena, ktorá k nej nečakane pristúpila.

„Ja a môj snúbenec by sme sa chceli opýtať, či by si si s nami nedala drink,“ ozvala sa po anglicky.

„Nevyzeráte, že by ste stáli o spoločnosť,“ odvetila Faye pokojne.

„O teba by sme stáli. Si krásna.“

Žena sa volala Francesca, narodila sa v Porto Alegre v Brazílii pri atlantickom pobreží, pracovala ako modelka a maľovala obrazy. Muž sa volal Matteo a jeho rodina vlastnila hotelové a reštauračné impérium. Aj on maľuje, ale nie tak dobre ako Francesca, vysvetľoval s nasmelým úsmevom. Správali sa priateľsky, slušne a rozosmievali ju. Ich chuť do života a bezstarostnosť pôsobili nákazlivo. Faye sa k nim pridala a vypila ďalšie dva drinky. Oslnila ju ich krása, mladosť aj láska, ale nezávide-

la im. Muži jej nechýbali. Chcela si život riadiť sama, nežiadalo sa jej brať ohľad na iných. No pohľad na tento párik si užívala.

Asi po hodinke sa Matteo ospravedlnil a odišiel k toaletám.

„O chvíľu pôjdeme,“ povedala Francesca.

„Aj ja, ráno cestujem domov.“

„Nechcela by si ešte zájsť k nám na pohárik?“

Faye zvažovala ponuku, ale neuhla pohľadom. Nedostatok spánku dobehne cestou v aute. Nechcela, aby sa večer skončil, zatiaľ nie. Túžila vidieť čo najviac z nich dvoch.

Taxík zabrzdil pred vysokým majestátnym domom. Matteo zaplatil, vystúpil a do budovy ich vpustil uniformovaný vrátnik. Byt bol na najvyššom poschodí. Panoramatické okná a veľký balkón poskytovali výhľad na pekný upravený park. Steny krásnili čiernobiele fotografie. Faye si ich prezrela zblízka a všimla si, že na mnohých je Francesca. Z reproduktorov sa šírila talianska popmusic. Matteo stál za ňou pri servírovacom stole s alkoholom a miešal nápoje. Francesca jej rozprávala príbeh, ktorý Faye pobavil. Tak hlasno a schuti sa už dávno nezasmiala.

Faye sa usadila na gigantickú pohovku krémovej farby vedľa Francesky. Matteo im podal nápoje a potom si prisadol k Faye. Hlava sa jej trochu krútila od príjemnej pripitosti, zvuky z ulice ju upokojovali, a zároveň ju naplňalo napäté očakávanie a vzrušenie.

Francesca odložila pohár na konferenčný stolík, pomaličky sa predklonila, prstami sa jemne dotkla tenkých ramienok Fayiných červených šiat a pobožkala ju na kľúčnu kosť. Fayino telo zaplavila teplá vlna. Matteo si jej hlavu otočil k sebe, priblížil sa k nej perami, v poslednej chvíli sa však odtiahol a jazykom jej prešiel po krku. Až potom ju pobožkal. Franceskine ruky ju nežne hladkali po stehnách a odrazu zamierili vyššie. Všetko sa dialo ako vo sne.

Najprv vyzliekli Faye, potom aj oni zhodili oblečenie.